

Ординареца пристигналъ при Вязанкова тъкмо, когато послѣдния се готвилъ да поведе събранитѣ войници на Шипка. До като Вязанковъ разправялъ на генераловия пратеникъ, защо се свирѣлъ сбора, до него се приближилъ корпусния врачъ, който като се научилъ, че д-ръ Вязанковъ билъ далъ заповѣдь да се тръбни сборъ и че той се готвялъ да поведе войницитѣ на Шипка, му направилъ бѣлѣжка, за гдѣто се билъ увиралъ не въ своя работа:

— Васъ ви чакатъ раненитѣ, извикалъ той на Вязанкова, а виѣ . . .

Но корпусния врачъ не успѣлъ да доискаже мисълта си, когато д-ръ Вязанковъ, казватъ, го прѣкъсналъ рѣзко съ слѣдующитѣ думи:

— Най-свѣтата обязанность на всѣки честенъ патриотъ е да спаси единъ цѣлъ отрядъ отъ смъртъ и позоръ и да не допустне на такива, като тѣзи мерзавци да оставятъ своя постъ и да позорятъ войнишкото звание.

Корпусния врачъ си прихапалъ языка и се оттегилъ безъ да продума дума.

Оставившитѣ же постѣтъ си войници биле върнати обратно подъ командата на единъ офицеръ отъ щаба на корпуса.

За юначеството на д-ръ Вязанкова говори краснорѣчиво и слѣдующия фактъ: на прѣвѣрзочния пунктъ билъ дошелъ казакъ отъ Габрово, носящъ пакетъ съ надписъ „бързо“, до началника на шипчанския отрядъ и, въпрѣки това, се измаивалъ.

— Защо не вървишъ по-скоро, го запиталъ Вязанковъ.

— Коня ми е уморенъ, ваше благороди, отговорилъ казака. Нека си поотпочине.

Между това ранени цѣла върволнца прииждали или се носяли отъ позицията.

— Какъ върви работата на Шипка? запитвали на прѣвѣрзочния пунктъ санитаритѣ.

— Лошо, ваше благородие, много лошо! Турцитѣ скоро ще ни прѣкъснатъ съобщението съ прѣвѣрзочния пунктъ. Сега тѣ обстрѣлватъ шосето и отъ двата фланга.

Казака се качилъ на слабия си конь и заминалъ за Шипка. Слѣдъ малко, обаче, Вязанковъ видѣли сѣщия казакъ да се връща отъ позицията.

— Защо се връщашъ тѣй скоро? Даде ли пакета? го запиталъ д-ръ Вязанковъ.